

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant asyst. sędziego Paweł Mazur

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2014 r.

sprawy **M. W.**

obwinionej o popełnienie wykroczenia z art. 65 § 2 k.w.,

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 24 lipca 2014 r. sygn. akt II W 395/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinioną od popełnienia przypisanego jej wykroczenia,
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pile wyrokiem z dnia 24 lipca 2014 roku, sygn. akt II W 395/14 uznał obwinioną **M. W.** za winną tego, że w dniu 3 marca 2014 roku około godziny 20.50 w P. przy al. (...) w czasie interwencji odmówiła podania części danych co do tożsamości własnej w zakresie daty i miejsca urodzenia umundurowanym funkcjonariuszom Policji, tj. wykroczenia z art. 65 § 2 k.w. i na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę grzywny w wysokości 150 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych w sprawach o wykroczenia, a na podstawie art.1 i art. 3 ust.1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzono mu opłatę w wysokości 30 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obrońca obwinionej M. W.**, zaskarżając wyrok w całości na jej korzyść. Skarżący zarzucił orzeczeniu;

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 65 § 2 k.w. poprzez jego błędną interpretację oraz niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż w sytuacji dotyczącej M. W. żądanie przez funkcjonariusza Policji podania daty oraz miejsca urodzenia było niezbędne do ustalenia jej tożsamości, a co tym idzie stwierdzenie, że obwiniona swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu z art. 65 § 2 k.w.
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 39 §2 k.p.s.w. i art. 8 k.p.s.w. poprzez oddalenie wniosku obrońcy przeprowadzenie dowodu z akt sprawy o sygnaturze Rsow 206/14 KPP P. w sytuacji, gdy dowód ten miał istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

3. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. poprzez jednostronną i dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą w szczególności na:

- odmówieniu uznania za wiarygodne wyjaśnień obwinionej w całości,
- uznaniu za wiarygodne zeznań funkcjonariuszy Policji R. P. i R. M.,
- niewzięcie pod uwagę treści druku urzędowej notatki policyjnej z dnia 3 marca 2014 roku o przebiegu interwencji w szczególności faktu, iż nie ma na nim rubryki na wpisanie miejsca urodzenia „sprawcy”,
- niewzięcie pod uwagę tego, że M. W. nie została uznana za sprawcę czynu zabronionego związanego z powodem interwencji funkcjonariuszy- „awantura sąsiedzka”.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. W. od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej M. W. zasługuje na uwzględnienie, skutkując uniewinnieniem obwinionej od przypisanego jej wykroczenia.

Wykroczenie zarzucane podsądnej popełnia ten tylko kto wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do okoliczności co do tożsamości własnej lub innej osoby (art. 65 § 2 k.w.). Powyższy przepis sankcjonuje jedynie takie czyny, które uniemożliwiają upoważnionym podmiotom dokonanie prawidłowych ustaleń w zakresie tożsamości osób. Ujawnione dowody nie upoważniają do uznania, że podsądna podjęła tego rodzaju zachowanie , o czym szerzej w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w oparciu o wiarygodne wypowiedzi procesowe R. M. i R. P., że obwiniona nie podała interwenującym policjantów informacji o swojej dacie i miejscu urodzenia. Nie budzi wątpliwości, że obwiniona miała obowiązek podania wszelkich żądanych przez policjantów danych osobowych i to niezależnie od tego, czy występowała w roli osoby pokrzywdzonej, czy podejrzanej o popełnieniu czynu zabronionego. W takiej sytuacji, podsądna nie miała prawa kwestionować poleceń funkcjonariuszy Policji, lecz ewentualnie składać na nie skargi do upoważnionego podmiotu.

Jednakże niepodanie przez obwinioną tego rodzaju danych nie jest równoznaczne z wypełnieniem przez nią znamion inkryminowanego wykroczenia. Autor apelacji słusznie podkreślił dość szczególne okoliczności, w jakich podsądna odmówiła podania swojej daty i miejsca urodzenia. Z zeznań policjantów oraz oświadczeń dowodowych obwinionej wynika, że M. W. podała funkcjonariuszom podstawowe dane osobowe, mianowicie imię i nazwisko. Obrońca ma rację, że tego rodzaju informacje pozwalały w określonej sytuacji na ustalenie tożsamości podsądnej. Co więcej, funkcjonariusze Policji udali się na interwencję wskutek zgłoszenia sąsiadki obwinionej do konkretnego mieszkania. Nie było zatem tak, aby policjanci nie mieli żadnej wiedzy o osobie, do której udają się w ramach wykonywania czynności służbowych.

Co istotne obwiniona krótko przed wizytą policjantów, zgłosiła na komendzie Policji kradzież tablicy informacyjnej i złożyła tam zeznania, w których podała dokładne dane osobowe, w tym datę i miejsce urodzenia. Podsądna mogła zatem tkwić w przekonaniu , że są one znane funkcjonariuszom Policji i zakładać, że niepodanie daty i miejsca urodzenia nie uniemożliwi ustalenia jej tożsamości. Należy również zwrócić uwagę, że M. W. znajdowała się w silnym stresie z uwagi na zgłoszenie kradzieży tablicy i ostry spór sąsiedzki. Wszystkie te okoliczności wykluczają przypisanie podsądnej umyślnej odmowy podania policjantom okoliczności co do tożsamości własnej. Z tego powodu jedynym logicznym wnioskiem było uniewinnienie podsądnej od stawianego jej zarzutu popełnienia wykroczenia.

Odniesienie się do pozostałych zarzutów wyartykułowanych w apelacji obrońcy jest bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k. w związku z art.109 §2 k.p.s.w.).

Sąd odwoławczy podstawie art. 118 § 2 k.p.s. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

- I. Zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił obwinioną od popełnienia przypisanego jej wykroczenia,
- II. Kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSO Leszek Matuszewski